

[Paul Møller.]

forestillingsverden, fordi de fleste af os har oplevet 30ernes arbejdsløshed, at det vigtigste for os altid var at igangsætte noget, der gav beskæftigelse, og derfor kunne vi ofte møde i udvalget med synspunkter, der medførte, at mindre produktive ting blev foretrukket fremfor de produktive, fordi de gav beskæftigelse. Men nu er vi nået frem dertil, at vi ved en fornuftig tilrettelægning af vor økonomi skulle kunne fastholde fuld beskæftigelse, men det kan vi kun, hvis vi prøver på at skabe planlægning i beskæftigelsen, hvis vi prøver på at skabe overensstemmelse mellem arbejdskraftmængden og den efterspørgsel efter arbejdskraft, der findes. Der er ikke andet at gøre, hvis vi vil bevare den fulde beskæftigelse, hvis vi ikke vil slå omkostningsniveauet i stykker.

Vi har altså sat ind på dette område. Vi har også sat ind på de almindelige offentlige udgifter og besparelser. Vi tager meget alvorligt på regeringens erklæring om, at den vil tilstræbe at holde det nu fastlagte budget, og at den ikke vil fremsætte nye udgiftskrævende lovforslag, der kan forrykke dette budget. Vi tager meget alvorligt på denne erklæring. Den er for os forudsætningen, betingelsen for, at vi kan medvirke til dette forlig, og vi vil gøre alt, hvad der står i vor magt, for at fastholde regeringen på denne udgiftserklæring.

Det mest iøjnefaldende ved det økonomisk-politiske forlig er naturligvis omsætningsafgiften, der indføres fra 1. august for at neddæmpe vareefterspørgslen og indtage en del af den falske købekraft, man har strøet om sig med. Det er jo almindeligt bekendt fra tidligere behandlinger af lovforslag, at vi fra vor side gerne har villet medvirke til en omsætningsafgift, der blev anvendt til lettelse af de direkte skatter, og det er ligeledes almindeligt bekendt, at vore betænkeligheder var betydelig større, når det drejede sig om at anvende omsætningsafgiften til et nyt statsoverskud, fordi vi principielt var og er imod, at staten skal spare for borgerne, og fordi vi har erfaring for, at denne overskuds-politik ikke er blevet gennemført i overensstemmelse med sine teoretiske grundsatninger, men tværtimod er blevet anvendt til ustandseligt at puste de offentlige udgifter i vejret. Vi høstede den bitreste lære heraf

sidste forår, da regeringen efter at have budgetteret et overskud på 500 mill. kr., til sidst afleverede et underskud på 500 mill. kr., fordi man brugte overskuddet og mere til til nye offentlige udgiftsstigninger, brugte det netop på det tidspunkt, da man, hvis teorien skulle være rigtig, burde have holdt fast på overskuddet. Hvis denne teori: at når der er inflationspres, skal overskuddet være til stede for at dæmpe efterspørgslen, købekraften — kald det, hvad De vil — er rigtig, var det teoretisk helt, helt uforsvarligt, at alle de nationaløkonomer, vi har i regeringen, pustede disse midler ud på et tidspunkt, da der i forvejen var inflationspres i det danske økonomiske klima. Derfor kunne vi kun vindes og overvinde vore betænkeligheder på dette punkt, hvis vi fik garanti for, at vi ikke ved vor afstemning, ved at stemme for en omsætningsafgift, gav regeringen flere penge, som regeringen kunne anvende, fik garanti for, at regeringen ikke fik flere midler at råde over. Det vil sige, at vi, så længe omsætningsafgiften — som tilfældet er i dette år — skal anvendes til saneringsformål, må sikre os, at disse penge ikke er i regeringens varetægt, ikke er til regeringens rådighed, men afskrives på statens gæld i nationalbanken, og derefter, at den anvendes til en samtidig lettelse af de direkte skatter på en måde, som vi kan tale os til rette om, og på en sådan måde, at regeringen ikke ved vore afstemninger får flere penge at råde over.

Vi har nået disse mål, og derfor har vi kunnet overvinde betænkelighederne. Vi har fået tilsagn om, eller rettere sagt, det er fastslået nu, at det overskud, som fremkommer ved omsætningsafgiften, ved præmieobligationslån og ved de besparelser, der gennemføres — et overskud af en størrelsesorden på 500 mill. kr. — afskrives på statens gæld i nationalbanken. Vi har fået tilsagn om, at denne afskrivning ikke kan gøres illusorisk ved, at staten så trækker til andre formål ved at udvide sin almindelige udgiftspolitik. Vi har fået tilsagn om, at man vil fastholde det budget, der er lagt, og om, at man ikke vil møde os med nye udgiftskrævende lovforslag.

Derved skulle vi have fået sikkerhed for, at det overskud, der fremkommer i dette finansår, bliver anvendt efter hensigten, og at det, hvis det bliver større, sættes til side